

Înotăm unul în jurul celuilalt încetișor, cu grijă să nu ne atingem, chiar dacă este evident că amândoi ne-am dori asta.

— Cine ești? întreabă ea.

— Cel care cântă la bas.

Râde, iar felul în care o face e complet diferit de vocea ei subțirică. E un râs intenționat și brusc, și e posibil să-mi placă mai mult decât vocea ei.

— Cum te *cheamă*, clarifică ea.

— Leeds Gabriel.

Încă înotăm în cercuri unul în jurul celuilalt. Își lasă capul într-o parte și pare că se gândește o vreme la numele meu.

— Leeds Gabriel e un nume potrivit pentru liderul unei trupe. De ce cânti în trupa altcuiva?

Continuă să vorbească, aparent fără să aștepte un răspuns la întrebare.

— Te-au numit ai tăi după orașul ăla din Anglia?

— Dap. Pe tine cum te cheamă?

— Layla.

Își șoptește numele, ca și cum ar fi un secret. E un nume perfect. Singurul pe care ar fi putut să îl spună și să i se potrivească — n-am niciun dubiu în privința asta.

Din spatele meu se aude o voce.

— Layla, deschide gura!

Mă uit peste umăr și văd cum mireasa îi întinde ceva. Layla înoată către ea, scoate limba, în centrul căreia mireasa îi pune o pastilă albă, micuță. Layla o înghite. Habar n-am ce-a fost asta, da a fost al naibii de sexi. Observă că sunt fascinat de gura ei.

— Vrea și Leeds una, spune Layla, întinzând mâna ca să primească încă o pastilă.

Mireasa i-o dă, apoi pleacă. Nu întreb ce e. Nu-mi pasă. O doresc atât de intens, încât voi fi Romeo și ea Julieta, și voi înghiți orice fel de otravă vrea să-mi pună pe limbă acum.

Deschid gura. Degetele ei sunt umede, iar o parte din pastilă s-a dizolvat înainte să-mi ajungă pe limbă. E amară și greu de înghițit fără apă, dar mă descurc. O ronțai.

— Cine a fost cea mai importantă persoană din viața ta ieri? întreabă ea. Înainte să apar eu.

— Eu.

— Te-am dat jos de pe primul loc?

— Așa se pare.

Se întoarce fără efort pe spate, cu mișcări fluide, ca și cum ar petrece mai mult timp în piscină decât pe uscat. Se uită din nou la cer, cu brațele întinse larg, cu pieptul ridicându-i-se odată ce inspiră cu putere.

Îmi lipsesc spatele de marginea piscinei și îmi întind brațele în lateral, apucând cu putere bordura de ciment. Inima începe să-mi bată tare. Am senzația că mi s-a îngroșat sângele.

Nu știu ce fel de drog mi-a dat, dar că simt că-și face rapid efectul.

Sunt mult mai conștient de ceea ce se-ntâmplă în partea de sus a corpului meu decât de oricare alta. Parcă mi s-a umflat inima. Parcă nu mai are suficient loc.

Layla plutește în continuare pe spate, dar chipul ei e aproape de pieptul meu. E fix în fața mea. Dacă m-aș apleca puțin înspre ea, nu s-ar mai uita la cer. S-ar uita la mine.

Mă simt bine. Mă simt încrezător.

Apa e atât de calmă în jurul nostru, încât ai impresia că plutește în aer. Ține ochii închiși, dar când se lovește cu creștetul capului de pieptul meu, își ridică privirea spre mine, iar fața ei cu susul în jos pare să aștepte ca eu să fac ceva.

Așa că o fac.

Mă aplec suficient încât buzele mele se așază ușor pe ale ei. Ne sărutăm cu susul în jos, buza ei de jos captivă între ale mele. Atingerea ei se simte ca o explozie moale, care declanșează unde de șoc sub fiecare centimetru de piele. E ciudat și fascinant, pentru că ea e încă pe spate, plutind pe apă. Întru adânc cu limba în gura ei și, cine știe din ce motiv, nu mă simt îndeajuns de vrednic să o ating, așa că îmi țin mâinile acolo unde sunt, strângând cu putere marginile piscinei. Brațele ei sunt întinse, iar singurul lucru pe care-l mișcă e gura. Sunt recunoscător că primul nostru sărut se petrece cu susul în jos, pentru că mă face să mor de nerăbdare că la un moment dat o voi săruta așa cum trebuie. Nu o să mai vreau niciodată să sărut o față fără să fiu drogat cu ceea ce ne-a dat mireasa. Mă simt ca și cum, cu fiecare bătaie, inima mi se micșorează cât o monedă, apoi se umflă și ajunge de mărimea unei tobe.

Nici măcar nu bate cum trebuie. Nu se mai aude un *bum bum*, *bum bum*, *bum bum* liniștit. Se aude un clinchet și apoi un BUM.

Cling BUM, cling BUM, cling BUM.

Nu mai rezist s-o sărut din poziția asta. Mă înnebunește, de parcă nu ne-am potrivi cum trebuie, iar eu vreau să-mi simt gura perfect contopită cu a ei. O prind de talie și o rotesc, până ajunge față în față cu mine, apoi o trag mai aproape. Își încolăcește picioarele în jurul mijlocului meu, iar faptul că își scoate ambele mâini din apă pentru a-mi cuprinde gâtul o face să se scufunde puțin, pentru că eu sunt singurul lucru care o menține la suprafață.

Dar mâinile mele sunt ocupate să o mângâi pe spate, așa că începem să ne scufundăm, și niciunul dintre noi nu face nimic să oprească acest lucru. Gurile ni se unesc înainte să ajungem cu totul sub apă. Nici măcar o picătură nu trece printre buzele noastre. Ne afundăm, încă lipiți unul de celălalt. Imediat ce atingem fundul piscinei, deschidem ochii în același timp și ne îndepărtăm pentru a ne privi unul pe celălalt. Părul ei plutește deasupra capului, făcând-o să semene cu un înger scufundat.

Spațiul din jurul nostru e plin de bule de aer, așa că ne împingem amândoi în picioare, ca să ne ridicăm la suprafață.

Sparg oglinda apei cu o secundă înaintea ei. Stăm față în față, gata să ne sărutăm din nou. Ne cuprindem unul pe celălalt, în aceeași poziție ca cea dinainte. Gurile noastre se caută una pe cealaltă, dar imediat ce simt gustul clorului pe buzele ei, suntem întrerupți de strigăte.

Aud cum Garrett și alții ne fluieră. Layla îi privește peste umăr și le arată degetul mijlociu.

Se desprinde de mine și se împinge într-o parte a piscinei.

— Hai să mergem, spune ea, dând să iasă din apă.

Nu e grațioasă deloc. Iese din zona adâncă, la un metru și ceva de scară, și își pune un genunchi pe marginea piscinei. O face într-un mod neîndemânatic, dar arată perfect. O urmez, iar câteva secunde mai târziu alergăm și ne oprim într-un colț al casei, mai întunecat, unde să avem parte de ceva intimitate. Sub tălpi simt iarba moale și rece în același timp. Ca și cum ar fi din gheață..., dar una topită. Ar trebui să fie pur și simplu apă, dar nu se simte ca apa. Am senzația că e gheață topită. *Drogurile fac ca lucrurile să fie greu de explicat.*

Layla mă prinde de mână, apoi cade pe iarba din gheață topită, trăgându-mă după ea, deasupra ei. Mă sprijin în coate, ca să poată respira, apoi o privesc timp de o secundă. Are pistrii. Nu foarte mulți. Sunt împrăștiați în jurul nasului. Are câțiva și pe obraji.

Ridic mâna și îi ating.

— De ce ești așa drăguță?

Râde. Și are dreptate. A fost o întrebare jalnică.

Mă face să mă întorc pe spate, apoi își ridică rochia deasupra coapselor, ca să mă poată cuprinde cu picioarele. Coapsele i se lipsesc de mine, pentru că suntem amândoi uzi flească. Îmi pun mâinile pe șoldurile ei, absorbind intensitatea stării euforice pe care o am.

O rostogolesc de pe mine și îi țintuiesc încheieturile pe iarbă când mă urc deasupra ei.

— Ești o dansatoare talentată.

Râde. O sărut.

Ne sărutăm pentru următoarele câteva minute.

Dar facem mai mult decât să ne sărutăm. Ne atingem. Ne mișcăm. Gemem.

E mult prea mult; am senzația că-s în pragul morții. Inima ar putea efectiv să-mi explodeze în piept. Încep să mă întreb dacă ar trebui să continuăm. Drogurile combinate cu a o săruta pe Layla s-ar putea să fie prea mult. Nu o mai pot lăsa să stea lipită de mine nici măcar o secundă, pentru că o să leșin dracului din cauza tuturor chestiilor pe care le simt. E ca și cum fiecărei terminații nervoase i-a crescut o altă terminație nervoasă. Simt totul cu o intensitate dublă.

— Trebuie să mă opresc, șoptesc eu, desfăcându-i picioarele din jurul meu. Ce naiba am luat? Nu pot să respir.

Mă întorc pe spate, gâfâind.

— Te referi la ce ți-a dat sora mea?
— Mireasa e sora ta?
— Da, o cheamă Aspen. E cu trei ani mai mare decât mine.
Layla se ridică pe un cot.
— De ce? Nu-ți place?
Dau din cap.
— Ba da. Îmi place de mor.
— E o senzație intensă, nu?
— Al naibii de intensă.
— Îmi dă o pastilă de asta de fiecare dată când beu prea mult.
Se apleacă până când buzele ei mi-ating urechile.
— Se numește aspirină.
Când se depărtează, confuzia de pe fața mea o face să rânjească.
— Credeai că ești drogat?
Cum altfel să mă simt așa?
Mă ridic.
— Nu era aspirină.
Cade pe spate, zguduindu-se de râs, făcându-și o cruce în zona pieptului.
— Jur. Ai luat o *aspirină*.
Râde cu atâta poftă, încât se chinuie să respire normal. Când reușește, în cele din urmă, scoate un oftat și e de-a dreptul încântător; și pe bune, tocmai am spus *încântător*?
Scutură din cap, uitându-se la mine cu un zâmbet dulce.
— Nu drogurile te fac să te simți așa, Leeds.
Se ridică în picioare și merge spre partea din față a casei.
O urmez din nou, pentru că dacă e adevărat că am luat o aspirină, atunci am încurcat-o.
Am încurcat-o.

(Fragment din romanul „Layla”, de Colleen Hoover, traducere din limba engleză de Andreea Roșeț, Editura Epica, 2022. Toate drepturile rezervate.)